

Parlamentul României
Senat

Comisia pentru drepturile omului, culte și minorități

Nr. XXVI/30/18.03.2013

AVIZ

la Proiectul de lege pentru punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Comisia pentru drepturile omului, culte și minorități, prin adresa nr. L10 din data de 12.02.2013, a fost sesizată, în vederea întocmirii avizului, cu **Proiectul de lege pentru punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale (L10/2013)**, inițiator: Guvernul României.

În ședința din 18.03.2013, Comisia pentru drepturile omului, culte și minorități a analizat proiectul de lege și a hotărât, cu unanimitate de voturi, să adopte **aviz favorabil cu amendamente cuprinse în anexă**.

Potrivit art.75 alin.(2) din Constituție și art.88 alin.(7) din Regulamentul Senatului, proiectul de lege urmează a fi adoptat de Senat în calitate de primă Cameră sesizată.

Președinte,

Senator Rozália-Ibolya BIRÓ

Secretar,

Senator Nelu TĂTARU

Domnului senator Tudor- Alexandru CHIUARIU

Președintele Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări

ANEXĂ

1. Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României se modifică și va avea următoarea formulare:

„Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României”

2. În tot cuprinsul legii, sintagma „siguranță națională” se înlocuiește cu sintagma „securitate națională”.

3. După art. 12 se introduc 10 articole noi, art. 12¹ – 12¹⁰, cu următorul cuprins:

„Art. 12¹ - Situațiile prevăzute la art. 3 constituie temeiul legal pentru organele cu atribuții în domeniul securității naționale de a cere, potrivit atribuțiilor legale privind organizarea și funcționarea acestora, efectuarea unor acte, după cum urmează:

a) solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice sau de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) consultarea de specialiști ori experți;

c) primirea de sesizări sau note de relații;

d) fixarea unor momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă nu este efectuată sistematic;

e) obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul acestora, și reținute de către aceștia potrivit legii;

f) activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale.

Art.12² - (1) Activitățile specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului se efectuează numai în situațiile în care:

a) nu există alte posibilități ori sunt posibilități limitate pentru cunoașterea, prevenirea sau contracararea riscurilor sau amenințărilor la adresa securității naționale;

b) acestea sunt necesare și proporționale, date fiind circumstanțele situației concrete;

c) a fost obținută autorizația prevăzută de prezenta lege.

(2) Activitățile specifice prevăzute la alin.(1) pot consta în:

a) interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice, efectuate sub orice formă;

b) căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect;

c) ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

d) instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, supravegherea prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, efectuate sistematic în locuri publice sau efectuate în orice mod în locuri private;

e) localizarea, urmărirea și obținere de informații prin GPS sau prin alte mijloace tehnice de supraveghere;

- f) interceptarea trimiterilor poștale, ridicarea și repunerea la loc a acestora, examinarea lor, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;
- g) obținerea de informații privind tranzacțiile financiare sau datele financiare ale unei persoane.

Art.12³ - (1) Propunerea de autorizare a unor activități specifice din cele prevăzute la art. 12² alin. (2) se formulează în scris și trebuie să cuprindă:

- a) numele și funcția persoanei care formulează propunerea;
- b) data și locul emiterii propunerii;
- c) date sau informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor pe care se întemeiază propunerea;
- d) motivația pentru care se impun activități specifice;
- e) categoriile de activități pentru care se propune solicitarea autorizării;
- f) dacă este necesară încuviințarea pătrunderii în spații private pentru desfășurarea de activități specifice;
- g) perioada pentru care se propune solicitarea autorizării;
- h) identitatea persoanei supusă măsurii, dacă aceasta este cunoscută;
- i) locul unde urmează a fi executate activitățile propuse, dacă acesta este cunoscut.

(2) Propunerea se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și este examinată sub aspectul legalității și temeiniciei, în termen de 24 de ore de la înregistrare, ori de îndată în cazurile urgente, de procurori anume desemnați de acesta.

(3) Dacă apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin ordonanță motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.

(4) Dacă se apreciază că propunerea este întemeiată și sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție autorizarea activităților propuse.

(5) Solicitarea trebuie să cuprindă datele menționate la alin. (1).

(6) Solicitarea este examinată, de urgență, în camera de consiliu, de unul din judecătorii anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(7) În cazul în care judecătorul, examinând solicitarea, apreciază că nu sunt suficiente informații solicită suplimentarea de îndată, în scris, a argumentelor prezentate.

Art.12⁴ - În cazul solicitării prelungirii autorizării, cererea se întocmește potrivit art. 12³, care se aplică în mod corespunzător, la care se adaugă solicitarea de prelungire a autorizării, cu prezentarea motivelor ce justifică prelungirea.

Art. 12⁵ - (1) În cazul în care judecătorul constată că solicitarea este justificată, dispune autorizarea, prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă:

- a) denumirea instanței, data, ora și locul emiterii;
- b) datele și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor care justifică măsura;
- c) activitățile specifice autorizate, dintre cele prevăzute la art.12² alin.(2);
- d) identitatea persoanei care este afectată de activitățile specifice, prin restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, dacă aceasta este cunoscută;
- e) organele care efectuează activitățile autorizate,
- f) persoanele fizice sau juridice care au obligația de a acorda sprijin la executarea activităților autorizate;

g) precizarea locului sau a localităților în care se vor desfășura activitățile autorizate, dacă acestea sunt cunoscute;

h) durata de valabilitate a autorizației.

(2) Judecătorul emite, totodată, un mandat cuprinzând elementele prevăzute la alin.(1) lit. a) și c) - h).

(3) În situațiile în care este necesar să se autorizeze noi activități decât cele inițiale, desfășurarea acestora în alte locuri sau localități, dacă sunt cunoscute, ori atunci când au intervenit schimbări ale numerelor de apel, mandatul inițial se completează în mod corespunzător, cu aplicarea procedurii prevăzute de art. 12³.

(4) Durata de valabilitate a autorizării activităților este cea necesară pentru desfășurarea acestora, dar nu mai mult de 6 luni. Autorizarea poate fi prelungită în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 3 luni. Durata maximă a autorizărilor cu privire la aceleași date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale este de 2 ani. Activitățile specifice încetează înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat.

Art.12⁶ - (1) În cazul în care judecătorul constată că cererea nu este justificată, o respinge prin încheiere motivată. Încheierea este definitivă.

(2) O nouă autorizație cu privire la aceeași persoană poate fi solicitată și emisă numai dacă cererea se bazează pe noi date și informații, și cu respectarea prevederilor art.12³ - 12⁵.

Art.12⁷ - (1) Atunci când întârzierea obținerii autorizării ar prejudicia grav finalitatea activităților specifice necesare, acestea se pot efectua cu autorizarea procurorului, pe o durată de maxim 48 de ore, urmând ca aceasta să fie solicitată, de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de expirarea acestui termen.

(2) În cazul în care judecătorul apreciază că se impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), dispozițiile art.12³ - 12⁵ se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă judecătorul apreciază că nu se mai impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), confirmă efectuarea acestora și păstrarea materialelor obținute sau după caz, dispune încetarea de îndată a acestora și distrugerea materialelor obținute. O copie a procesului verbal privind distrugerea se transmite judecătorului.

Art.12⁸ - (1) Persoanele care solicită autorizarea, autorizează, pun în executare sau sprijină punerea în executare a autorizării beneficiază de protecția legii și sunt obligate să păstreze secretul asupra datelor și informațiilor de care iau cunoștință cu acest prilej și să respecte prevederile legale privind protecția informațiilor clasificate.

(2) Organele care pun în executare activitățile autorizate sunt obligate să le întrerupă de îndată atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat și să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Înalta Curte de Casație și Justiție despre întreruperea activităților autorizate atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat.

(3) Aceleași organe au obligația să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție despre rezultatul activităților autorizate prin mandat și despre măsurile luate, conform legii.

(4) Procedura de autorizare a activităților specifice, precum și desfășurarea activităților autorizate se fac cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate.

Art.12⁹ - (1) Datele și informațiile de interes pentru securitatea națională, rezultate din activitățile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reținute în scris și transmise organelor de urmărire

penală, potrivit Codului de procedură penală, cu propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a încheierii și a mandatului prevăzute la art. 12⁵.

(2) În cazul în care datele și informațiile rezultate din activitățile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală și nici nu justifică desfășurarea în continuare de activități de informații cu privire la acea persoană din dispoziția conducătorului organului de stat cu atribuții în domeniul securității naționale se dispune notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăți au fost afectate prin activitățile autorizate, cu privire la activitățile desfășurate față de aceasta și perioadele în care s-au desfășurat.

(3) Notificarea prevăzută la alin.(2) nu se va face dacă:

a) ar putea conduce la periclitatea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate și informații ale altor state;

b) informațiile sunt necesare pentru apărarea securității naționale;

c) furnizarea informațiilor aduce atingere drepturilor și libertăților unor terțe persoane;

d) furnizarea informațiilor ar putea duce la deconspirarea metodelor și mijloacelor, inclusiv tehnicile speciale de investigare, utilizate de organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

Art. 12¹⁰ – Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertățile sale fundamentale ca urmare a activităților specifice culegerii de informații efectuate de organele de informații sau de cele cu atribuții în domeniul securității naționale se poate adresa instanțelor judecătorești, potrivit legii

4. Art. 13-15 se abrogă.

5. Art.20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20 – (1) Desfășurarea, fără mandat, a activităților specifice culegerii de informații supuse autorizării în condițiile art. 12³, cu excepția celor întreprinse în situațiile arătate în art. 12⁷, sau depășirea mandatului acordat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului care divulgă, refuză sau împiedică, în orice mod, aducerea la îndeplinire a mandatului eliberat în condițiile prevăzute în art. 12³.

(3) Tentativa se pedepsește. ”

2. Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 3 martie 1992, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9 - În vederea stabilirii existenței amenințărilor la adresa securității naționale, cadre anume desemnate din Serviciul Român de Informații pot efectua verificări prin:

a) solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la instituții publice sau de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) consultarea de specialiști ori experți;

c) primirea de sesizări sau note de relații;

d) fixarea unor momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă nu este efectuată sistematic;

e) obținerea listei convorbirilor telefonice, identificarea abonatului, proprietarului sau utilizatorului unui sistem de telecomunicații sau a unui punct de acces la computer.

2. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10 - În situațiile care constituie amenințări la adresa securității naționale, Serviciul Român de Informații, prin cadre stabilite în acest scop, desfășoară activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercitării unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, efectuate potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, care se aplică în mod corespunzător.”

3. După articolul 11, se introduce un nou articol, articolul 11¹, cu următorul cuprins:

„Art. 11¹ - Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertățile sale fundamentale ca urmare a activităților specifice culegerii de informații efectuate de organele Serviciului Român de Informații se poate adresa instanțelor judecătorești, potrivit legii.”

3. Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1161 din 8 decembrie 2004 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20 - Amenințările la adresa securității naționale a României în ceea ce privește infracțiunile prevăzute în prezenta lege, constituie temeiul legal pentru organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale să solicite autorizarea efectuării unor activități specifice culegerii de informații, potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, care se aplică în mod corespunzător.”

2. Art. 21 și 22 se abrogă.

3. Art. 40 alin. (2) și art. 41 se abrogă.

Motivări:

Sunt propuse modificări la Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, respectiv Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, având în vedere atât necesitatea conformării acestor legi speciale cu principiile și limbajul noului Cod de procedură penală, cât și cu jurisprudența CEDO în materie, emisă atât cu privire la alte state, cât și în ceea ce privește România.

Astfel, la data de 4 mai 2000, Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului a pronunțat hotărârea sa în cauza *Rotaru împotriva României*, prin care a constatat încălcarea, de către autoritățile române, a art. 6, 8 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea a constatat cu această ocazie că ingerința în dreptul reclamantului la viață privată - constând în înregistrarea, de către Serviciul Român de Informații, a unor date referitoare la viața sa privată și folosirea lor, însoțite de refuzul de a-i acorda reclamantului posibilitatea să le conteste - nu a fost „prevăzută de lege”, în sensul pe care îl atribuie jurisprudența Curții acestei noțiuni, întrucât Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații (în continuare SRI) nu îndeplinește condiția previzibilității. Totodată, la data de 26 aprilie 2007, Curtea a pronunțat hotărârea nr. 2 în cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, definitivă la data de 26 iulie 2007, prin care a constatat încălcarea, de către autoritățile române, a art. 8 din Convenție, întrucât ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții private și a corespondenței, constând în interceptarea convorbirilor sale telefonice, memorarea datelor astfel obținute și utilizarea lor în cadrul urmăririi penale îndreptate împotriva sa, nu a fost „prevăzută de lege”. Cu privire la noul cadru legislativ în vigoare, Curtea a remarcat în

această cauză că, dacă în prezent, Codul de procedură penală cuprinde numeroase garanții în materie de interceptare și transcrierea convorbirilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nerelevante, iar controlul fiabilității înregistrărilor este, în prezent, de competența Institutului Național de Expertiză Criminalistică, care acționează sub autoritatea Ministerului Justiției și ai cărui experți au calitatea de funcționar public, fiind complet independenți față de autoritățile competente cu interceptarea sau transcrierea convorbirilor puse sub ascultare, totuși, măsurile de supraveghere în cazul unor potențiale amenințări la adresa siguranței naționale par să poată fi dispuse în prezent și de parchet, conform procedurii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 51/1991, prevedere care nu a fost abrogată, lucru confirmat de decizia Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007, prin care judecătorul constituțional, sesizat de o instanță națională ce susținea tocmai neconstituționalitatea art. 13, motivat de faptul că acesta permitea eludarea garanțiilor prevăzute de Codul de procedură penală în materie de interceptare a comunicațiilor, a invocat caracterul special al Legii nr. 51/1991, pentru a justifica aplicarea sa în cazul unor fapte ulterioare intrării în vigoare a noii proceduri prevăzute de Codul de procedură penală.

Pentru aceste considerente, CEDO a constatat încălcarea art. 8 din Convenție. Executarea acestei hotărâri, prin adoptarea măsurilor generale necesare, este monitorizată de Comitetul Miniștrilor începând din martie 2008. Modificările propuse vin să răspundă, punctual și exclusiv problemelor legate de respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în desfășurarea activităților de informații.

Astfel, se propune modificarea Legii nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea SRI, prin includerea unor norme de delimitare la procedurile de autorizare a activităților de informații și accesul la evidențele organelor de informații, reglementate prin legea cadru (Legea nr. 51/1991), care se aplică în mod corespunzător și prin cuprinderea de garanții suplimentare.

De asemenea, se propune introducerea unei noi proceduri în legea cadru, și anume Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României prin care să se reglementeze controlul judiciar al activității de informații, răspunzându-se, în acest fel, jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, reflectată atât în cauze românești, cât și străine, precum Rotaru c. României, Dumitru Popescu c. României (nr. 2), Bucur și Toma c. României; Hannover c. Germaniei, P.G. și J.H. c. Marii Britanii, Peck c. Marii Britanii, Perry c. Marii Britanii, Weber și Saravia c. Germaniei; Segerstedt-Wiberg și alții c. Suediei; Asociația pentru Integrare Europeană și Drepturile Omului și Ekimdzhiiev c. Bulgariei; Liberty și alții c. Marii Britanii. Astfel, sunt enunțate principiile potrivit cărora aceste activități specifice trebuie efectuate după epuizarea celorlalte și în măsura în care acestea sunt proporționale cu gravitatea ingerinței efectuate (conform celor statuate de CEDO în cauza Weber și Saravia); aceste activități sunt legale doar dacă sunt autorizate anterior sau, în situații excepționale, ulterior, de un organ judiciar - judecătorul (conform celor statuate de CEDO în cauza Dumitru Popescu c. României (nr. 2). Se enumeră, totodată, categoriile de activități specifice ce pot fi îndeplinite de organele cu atribuții în domeniu.

În sensul jurisprudenței constante a CEDO, dar și a Recomandării Adunării Parlamentare a Consiliului Europei 1402 (1999) privind controlul serviciilor de securitate interne în statele membre ale Consiliului Europei, se propune un control efectiv al organului judiciar asupra modului în care drepturile și libertățile persoanei sunt afectate prin activitățile serviciilor de informații. Cu ocazia analizării fiecărei cereri de autorizare judecătorul trebuie să cunoască pe cât mai detaliat posibil circumstanțele cazului, pentru a putea lua o decizie cât mai judicioasă și mai riguroasă, motiv pentru care

modificările propuse la Legea nr. 51/1991 enumără elementele ce trebuie cuprinse în cererea de autorizare a activităților specifice. Se prevede, de asemenea, posibilitatea ca judecătorul care examinează cererea de autorizare să solicite informații suplimentare, dacă le consideră necesare, evitându-se astfel respingerea unor cereri insuficient motivate.

În cazul în care constată că cererea este justificată, judecătorul se pronunță prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă date privind activitățile autorizate, identitatea persoanei afectate dacă este cunoscută, locul sau locația unde activitățile specifice se pot desfășura, dacă sunt cunoscute, organele care efectuează activitățile specifice, persoanele care au obligația de a acorda sprijin la executarea activităților autorizate, precum și durata de valabilitate a autorizației. Sunt, de asemenea reglementate aspecte importante precum: durata maximă permisă pentru fiecare prelungire, respectiv durata maximă permisă pentru emiterea unei autorizații. Prevederea răspunde exigențelor CEDO, astfel cum se regăsesc în decizia în cauza Weber și Saravia c. Germaniei și hotărârile în cauzele Asociația pentru Integrare Europeană și Drepturile Omului și Ekimdzhiev c. Bulgariei și Calmanovici c. României. În cazul în care judecătorul consideră că cererea este nejustificată, o respinge prin încheiere motivată.

Este reglementată și o procedură pentru situații de urgență, când întârzierea obținerii autorizației ar prejudicia grav finalitatea activităților specifice necesare, precum și procedura specifică în cazul în care judecătorul apreciază că activitățile desfășurate nu se justifică, și dispune încetarea acestora și distrugerea materialelor obținute. Prevederea răspunde exigențelor CEDO care impun controlul independent al distrugerii datelor care nu prezintă relevanță pentru siguranța națională (cauza Asociația pentru Integrare Europeană și Drepturile Omului și Ekimdzhiev c. Bulgariei).

În cazul în care datele și informațiile rezultate din activitățile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală și nici nu justifică desfășurarea în continuare de activități de informații cu privire la acea se propune ca, din dispoziția conducătorului organului de stat cu atribuții în domeniul securității naționale să se dispună notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăți au fost afectate prin activitățile autorizate, atât cu privire la activitățile desfășurate față de aceasta, cât și cu privire la perioadele în care s-au desfășurat.

Această notificare nu se face în cazuri precum cele care ar putea conduce la periclitarea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate și informații ale altor state; cele în care informațiile sunt necesare pentru apărarea securității naționale; când furnizarea informațiilor aduce atingere drepturilor și libertăților unor terțe persoane; ori când furnizarea informațiilor ar putea duce la deconspirarea metodelor și mijloacelor, inclusiv tehnicile speciale de investigare, utilizate de organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

Este reglementat totodată remediul efectiv impus de jurisprudența CEDO în astfel de cazuri (Rotaru c. României), constând în accesul la instanță al persoanei care se consideră vătămată în drepturile sale.

În ceea ce privește modificarea Legii nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, modificările propun abrogarea normelor de procedură, cu trimitere la procedura reglementată în reglementarea privind siguranța națională, deoarece se dorește instituirea unui cadru normativ unitar.